

Sbor „mladých Mozartů“ Jihomoravského kraje je složen ze žáků ZUŠ z Brna, Bučovic, Kuřimi a Veselí nad Moravou. Na těchto školách vedli přípravu sbormistři zdejších pěveckých sborů. Finální podobu vzala do svých sbormistrovských rukou **Daša Karasová**, absolventka JAMU ze třídy Josefa Pančíka, nyní korepetitorka Janáčkovy opery NdB.

Mladí brněnští symfonikové, symfonický orchestr ZUŠ města Brna (MBS), byl založen v roce 1994 a tvoří jej přibližně šedesát mladých hudebníků–studentů středních a vysokých škol ve věkovém rozpětí 14 až 30 let. Vznik tělesa podnítl záměr ředitelů brněnských ZUŠ obohatit dosavadní model základního uměleckého vzdělávání o profesionálně vedený symfonický orchestr jako alternativu zejména pro ty žáky a absolventy ZUŠ, kteří netouží po kariéře profesionálního umělce, ale chtějí zakusit tvůrčím způsobem atmosféru symfonických koncertů.

Od svého zrodu uskutečnil orchestr stovky vystoupení téměř ve všech zemích střední Evropy (kromě ČR nejčastěji ve Švýcarsku, Rakousku, Polsku a Německu) a může se pochlubit i účastí na festivalech Euroorchestries v Poitou-Charentes a Charente-Maritime (Francie 2004, 2013), Shizuoka (Japonsko 2006) a EMUSIK (Španělsko, San Sebastián 2016). S brněnskou filharmonií spolupracoval účastí na festivalu Špilberk 2009 a 2017, hráče filharmonie doprovázel též jako sólisty na Májovém koncertě 2016; opakovaně hrává i na festivalu pěveckých sborů Kampanila v Mikulově. V jeho dirigování se střídají Tomáš Krejčí a Gabriela Tardonová.

Gabriela Tardonová vystudovala sbormistrovství na Ostravské univerzitě, na JAMU pak ještě u Rostislava Hališky a Lubomíra Mátyla; roční kurz dirigování absolvovala u Martina Siegharta na univerzitě ve Štýrském Hradci. Během studií pracovala s Janáčkovým akademickým orchestrem a vedla Komorní orchestr města Blanska, dnes spolupracuje s filharmonii v Olomouci, Ostravě a v Brně. V roce 2002 se stala vítězkou soutěžních dirigentských kurzů v Ostravě. Kromě práce ve studentském orchestru Mladí brněnští symfonikové pravidelně spolupracuje se souborem Ensemble Opera Diversa.

Tomáš Krejčí absolvoval obě brněnské umělecké školy – konzervatoř a JAMU v oboru sólový zpěv – a HAMU v Praze v oboru dirigování. Jako pěvec se věnuje převážně soudobému oratornímu repertoáru, jako dirigent spolupracoval s Filharmonií Hradec Králové, Janáčkovou filharmonií Ostrava, Západočeským symfonickým orchestrem Mariánské Lázně, Komorní filharmonií Pardubice, Talichovým komorním orchestrem Praha a Ensemble Opera Diversa. Pedagogicky působí jednak na brněnské konzervatoři, kde vyučuje ansámblový zpěv, vede komorní sbor a je dirigentem operního studia, jednak na JAMU, kde je docentem na katedře kompozice, dirigování a operní režie a uměleckým vedoucím a dramaturgem Komorní opery JAMU. Současně vede mužské vokální kvarteto Q VOX.

Jiří Beneš

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas, vypnuli mobilní telefony a během koncertu nefotografovali. Děkujeme.
Změna programu vyhrazena.

Pod záštitou

Bohumila Šimka, hejtmana Jihomoravského kraje
Petra Vokřála, primátora statutárního města Brna

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno, p.o.
Mozartovy děti jsou pořádány za finanční podpory
Jihomoravského kraje.

B | R | N | O |

Ve spolupráci se ZUŠ Smetanova 8, Brno,
a s podporou Asociace základních uměleckých škol ČR

Generálním partnerem Filharmonie Brno je UniCredit Bank, a.s.

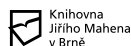
Hlavním partnerem Filharmonie Brno je SPP CZ, a.s.

Za podporu a spolupráci děkujeme

MASARYKOVA
UNIVERZITA

KAM←WHERE
V BRNĚ/IN BRNO

BRNO
MĚSTO
HÚDBY

ROSOUND

HARMONIE

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.ignisbrunensis.cz

FESTIVAL MLADÝCH HUDEBNÍKŮ

Mozartovy děti

Májový koncert

Besední dům

29. 5. 2018, 19⁰⁰ hodin

Filharmonie
Brno Philharmonic

GIUSEPPE VERDI

Síla osudu, předehra k opeře I 8'

GABRIEL FAURÉ / ANDRÉ MESSENGER

Mše rybářů z Villervillu I 15'

1. Kyrie (Moderato) – Messenger
2. Gloria (Allegro moderato) – Fauré
3. Sanctus (Andante) – Fauré
4. O Salutaris (Andante) – Messenger
5. Agnus Dei (Andante) – Fauré

---

přestávka I 20'

ANTONÍN DVOŘÁK

Symfonie č. 9 e moll op. 95 „**Z Nového světa**“ I 40'

1. Adagio – Allegro molto
2. Largo
3. Molto vivace
4. Allegro con fuoco

Sbor „mladých Mozartů“ Jihomoravského kraje

sbormistryně **Daša Karasová**

Mladí brněňští symfonikové

dirigenti

Tomáš Krejčí (Verdi, Fauré / Messenger)

Gabriela Tardonová (Dvořák)

Sbor „mladých Mozartů“ tvoří děti z těchto ZUŠ:

ZUŠ Arthura Nikische, Bučovice

Pěvecký sbor Colori, sbormistryně Kateřina Schönová

ZUŠ Vítězslavy Kaprálové, Brno

Sbor Víťulka, sbormistryně Alena Feldmannová

ZUŠ Kuřim

Dětský pěvecký sbor Slunečnice, sbormistři Pavlína Zámečnicková

a Jan Čechovský

ZUŠ Jaroslava Kvapila, Brno

Dětský pěvecký sbor Primavera, sbormistryně Martina Kirová

ZUŠ Veselí nad Moravou

Dětský pěvecký sbor Rosenka, sbormistryně Miroslava Zalubilová

ZUŠ Smetanova 8, Brno

Sbor ze Smetanky, sbormistryně Ksenyia Suprunovich

Čtyřicetiletý z celkových osmdvaceti oper **Giuseppa Verdiho** (1813–1901) **Síla osudu** si v trvalém operním repertoáru vydobyla nepochybně význačné postavení: lze říci, že z pořadů nejprestižnějších scén dnešního operního světa prakticky nemizí jako přesvědčivá a posluchačsky stále působivá ukázka romantické operní tragédie. Tou je počínajíc libretem s výběrem rázovitých postav řešících ve svrchovaně barvitém prostředí své složité vztahy, komplikované navíc takřka neuvěřitelnými náhodami a zejména neúprosnou *silou osudu* směřující k tomu, aby všechno dopadlo co nejhůř, až po geniální Verdiho muziku, jež umocňuje dramatickosti jednotlivých situací a dokáže špatně chápačím posluchačům (srozumitelnost zpívaného slova na jevišti je vždy problematická) jejich smysl uspokojivě *vysvětlit*.

Předehru napsal Verdi celkem výjimečně jako samostatnou uzavřenou symfonickou skladbu – a jako taková se také stala nejčastějším Verdiho číslem v pořadech symfonických orchestrů. Trojí žesťové Es unisono na samém počátku (hned se opakuje a po chvíli ještě dvakrát) se obecně považuje za motiv neúprosného osudu, popravdě však je jen jeho *hlase*; skutečný motiv, mnohem tvárnější, se objeví vzápětí a provází pak kontrapunkticky všechno ostatní neklidně a *stříhovým* způsobem umocňované dění skladby – včetně dlouhých, verdiovsky jímavých melodií – až k vystupňovanému závěru, jenž dává před tragickým vyzněním, jak by se slušelo, přednost účinnosti kompoziční i hráčské brilance.

Jméno **Gabriel Fauré** (1845–1924) zná snad každý český posluchač, málokterý však s ním spojuje určitou hudební představu. A přece dílo tohoto skladatele, jenž vychoval tak či onak řadu osobností francouzské hudby od Ravela po Boulangerovou, je přinejmenším stejně pozoruhodné jako Faurého význam historický a stejně putavé jako jeho tvůrčí dráha. Hudební impresionismus předpověděl dvacet let před Debussyho vystoupením, v době jeho rozkvětu však už psal zase jinak a našel si cestu k modernímu dvacátému století svým způsobem. Padesátiletý byl povolán na pařížskou konzervatoř, šedesátiletý se stal jejím ředitelem – po poněkud skandálních úspěších svého žáka Ravela. Ještě ve svém úmrtním roce napsal (devětasedmdesátiletý) jednu ze svých nejpozoruhodnějších skladeb, svůj jediný *smyčcový kvartet*.

Donedávna rozšířený názor, že jeho hudba slučuje nejlepší a nejcharakterističtější rysy francouzského umění způsobem, jež dovede ocenit toliko francouzský posluchač, už vzalo zase všeobecnou oblibou především jeho útěšného *Rekviem*. Jeho další mešní skladba, **Mše rybářů z Villervillu**, si dosud k podobné oblibě rází cestu, ale je svrchovaně jímavá nejen svým hudebním obsahem, nýbrž i okolnostmi svého vzniku.

Villerville je rybářské městečko v rozšířeném ústí Seiny; do obecného povědomí ve Francii se dostalo ve druhé půli devatenáctého století, kdy se normanské pobřeží stalo oblíbeným rekreačním prostředím měšťanů z francouzského vnitrozemí. Fauré tam na pozvání svých přátel a obdivovatelů, zámožné manželské dvojice z Le Havru, strávil se svým mladším přítelem–žákem Andrém Messagerem v roce 1881 nějaký čas v jejich luxusní vile. (**André Charles Prosper Messager** /1853–1929/, žák Faurého a Saint-Saënsův, chrámový

varhaník, poté ředitel pařížské Opéra Comique a nakonec londýnské Covent Garden, zanechal tvůrčí odkaz, v něm pětáctýřicet jevištních děl, řadu symfonií a spoustu písní.)

Během pobytu zaujal jejich pozornost místní kostelík s pozoruhodně sezpívaným ženským sborem; jejich hostitelka byla jeho členkou a zřejmě z jejího popudu zkomponovali oba mši provozovatelnou místními prostředky, to jest řečeným sborem, harmoniemi a sólovými houslemi. V rozvrhu pětidílné skladby připadly Messagerovi dvě části: úvodní *Kyrie* a potom tříhlasý motet *O Salutaris*, který nezhudebňuje obvyklý mešní text, nýbrž jeden z hymnů svatého Tomáše Akvinského. Podle neúplně vypracovaného a občas jen naznačeného partu harmonia se dá soudit, že ho zčásti hrál a zčásti improvizoval Fauré, ponechávaje Messagerovi taktovku.

Pro vesnici bylo provedení mše, spojené s procesím ulicemi a dalšími církevními obřady, svrchovaně významnou událostí; napřesrok se mše opakovala, tentokrát už s průvodem nevelkého instrumentálního souboru. V dalších letech prodělala složitý vývoj, takže dnes je k dispozici řada jejích *definitivních* podob. Ze všech ovšem vane kouzelný a nenapodobitelný duch prosté a otevřené zbožnosti.

Poslední ze svých symfonií, **Novosvětskou**, napsal **Antonín Dvořák** (1841–1904) v zenitu svých tvůrčích sil, na prahu svého třilétého působení ve Spojených státech. Pro skladatele, jenž nadevše miloval svůj domov a svou rodinu, byl trvalý pobyt v cizím prostředí zdrojem ustavičných silných, často šokujících zážitků, jejichž mohutnost se odrazila ve Dvořákově tvorbě: deset jeho *amerických* opusů představuje vesměs vrcholná díla, plná zvláštního napětí, jaké by nikdo nečekal u tvůrce tak zralého a vyrovnaného. Bytostná a samozřejmá českost jeho hudby je tu pojednou vystavena konfrontaci s něčím novým a magicky přitažlivým; na každý takový prožitek však Dvořákovu nitro odpovídá zjištěnou vzpomínkou na vzdálenou vlast.

Toto ustavičné srovnávání je také zdrojem mohutného symfonického dechu, jenž vane Dvořákovou první americkou skladbou. Téma Nového světa, jež se vynořuje z pomalého úvodu jako neznámý světadíl z mořského obzoru, prostupuje pak hudbou všech čtyř částí, vnášeje do ní vzruch a napětí – a potvrzující na jejich dramatických nebo monumentálních vrcholech svůj mohutný obsah; jeho protějškem je jaksí trvalý pocit touhy po vzdálené vlasti, vybavující nejsilnější nové zážitky odezvou stesku nebo sladké vzpomínky – *indiánsky* monotónní vedlejší téma první věty se změní v půvabnou českou polku, trio uprostřed útočného scherza zní pojednou jako úsměvná představa daleké taneční slavnosti...

Lyrickým těžištěm skladby je *Largo*, Dvořáková daleko nejproslulejší symfonická věta: zrovna magické kouzlo této smuteční scény (inspirovala ji zřejmě četba Longfellowovy *Písně o Hiawathovi*) vyvěrá ze slavné melodie (anglického rohu) jako ústředí tichých obřadů uprostřed přírody plné nádherného života. Spolu s neobvykle úderným *scherzem* řadí se tato část do čtyřvětého organismu skladby způsobem, jenž má v symfonické literatuře jen málo obdob a dovoluje tak něžnému i bouřlivě vypjatému *finale* účinně doslovit nejen vlastní skladbu, nýbrž celou devíticennou řadu Dvořákových symfonií.